

אזרח: „אשר לענין הרצח של הד״ר קסטנר, תניח את זה לבית המשפט...”

עוסקים בעוד שני דברים: (א) רסיסים של ארגונים טרוריסטיים. הצטערתו מאד לשמוע, לא את דבריו של חבר הכנסת ברנשטיין, אלא את אופן דבריו, בענין הרצח של הד״ר קסטנר. תניח את זה למשפט — — —

החששות שהועלו עלידי העולם הזה, ושח״כ פרץ ברנשטיין רמו עליהם, אינם נוגעים למשפט כלל, ואינם „סוב יודיעה”.

המשפט דן בשלושה אנשים — מנקס, אקשטיין ושמר — ששניים מהם הורו שהשתתפו ברצח. על השופט לחרוץ את דינם ולקבוע את גורלם.

שאלה לגמרי אחרת — שבעיקרה אינה מעניינת את השופט כלל — היא חלקו של הש.ב. בפרשה מורה זו. על כך אינך עונה, וההסתמכות על המשפט אינה אלא התחמקות.

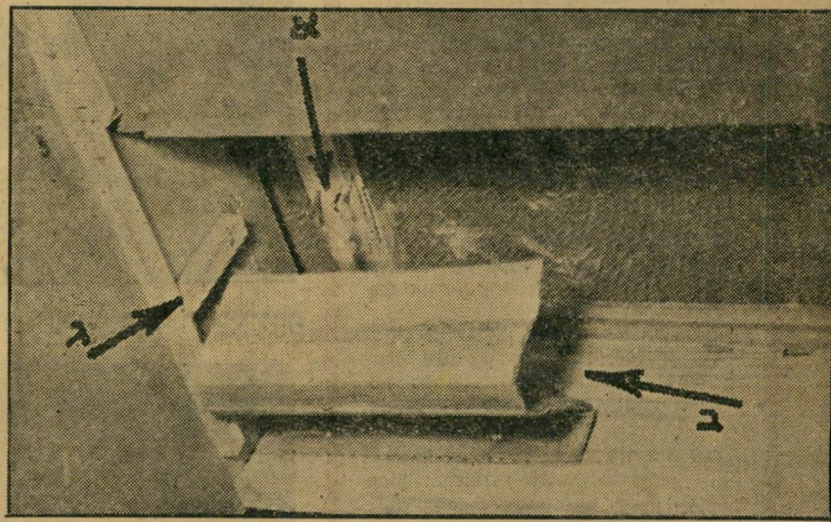
טענות העולם הזה בענין זה היו, בקיצור נמרץ: (א) שהרצח עצמו היה קשור עם הש.ב. לפחות בתקופה מסויימת, (ב) שרוב חברי המחתרת היו סוכני הש.ב. או סוכנים חלקיים של הש.ב., (ג) שהש.ב. ידע במשך שנים על קיום המחתרת, ואפשר היה לשברה מוזמן, (ד) שלא יתכן כי סוכן-כפול יישמש מידי הש.ב., אלא אם כן עצם הש.ב. במתכוון עין או פעל בספשות פושעת, (ה) שלרובי הש.ב. עצמו היו בידיו כל ההוכחות המשפטיות כדי להעמיד חלק מאנשי המחתרת לדין לפני שנה, באשמת פעולת מחתרת ובזיון שופט, (ו) שלא הוצב שומר לד״ר קסטנר גם אחרי שקיבל מכתב-איום ואחרי שהמחתרת המזויינת הפיצה כרוז בו הואשם כפושע-מלחמה, (ז) שימים אחדים לפני הרצח נודע לסוכן הש.ב. אלישווילי שעומד להתבצע פשע חמור, (ח) שאחרי הפשע הלכו אנשי הש.ב. ישר לדירתו של אקשטיין, שביצע את הפשע.

שום התחמקות אינה עוורת נגד שרשרת זו של עובדות. היא טעונה תשובה ברורה ומפורטת. מה בנוגע?

ד. בן-גוריון: — — — אני יודע, חוגים מסויימים — אינני רוצה לפרש בשמם — מדוע לא? ממי אתה פוחד?

ד. בן-גוריון: — — — איזה רושם הם רוצים ליצור בציבור שלנו על הרצח הזה. אבל יש משפט בישראל שרוב העם לפחות סומך עליו, והאנשים האלה יובאו בפני משפט.

הכתיבה של ח״כ מאיר יערי

שולחן-הכתיבה בו נמצא המכשיר: (א) הוא ממנו תלוי המכשיר, (ב) המקום בו נמצא המכשיר, (ג) הקרש שמנע את סגירתה של המגירה עד הסוף, יצר את הנפח המתאים הדרוש למיקום המכשיר.

ואלה שהם סניגורי הנאשמים, או האנשים שרוצים לסלק את האמת, תהיה להם ההזדמנות לעשות זאת שם.

ואלה אנשים, חברי-הכנסת ברנשטיין, שיותר מוכשרים לעשות זאת ממך, ותניח ענין זה לבית המשפט. אל תרשה שעליך יכול חשד שגם אתה נתון יד לאלה שרוצים לטשטש את העקבות של הרוצחים האלה, או של מעשי-הרצח כאלה.

דומני שגם בעיניך פרץ ברנשטיין נעלה מעל לכל חשד כזה. אם הוא משמיץ את החששות החמורים האלה בענין רצח קסטנר, האם אין זה גותן לך מוזן למחשבה? לאיזה שיא של זילזול בזולת אתה מסוגל להגיע?

האמת היא שפיקודיך העמידו שלושה נאשמים לדין. איש לא התנגד לכך. להיפך, יהי נא דין ויהיה משפט. אם יש לך עקבות המובילים לאנשים אחרים, מדוע אתה שותק? איפה העקבות? מה כל הפטופטים על טישטוש עקבות?

ד. בן-גוריון: — — — אבל יש רסיסים של ארגון טרוריסטי, אני אומר בכונה רסיסים, יען כי יש מבוכה בקרב הרסיסים האלה. לפעמים הם פעילים, לפעמים לא. (הם) לא שלמים בנפשם. יש הסתה, אמנם מתמדת, של אנשים שבעצמם לא עשו כמדומני אף פעם שום פעולה טרוריסטית גם בימי המרי, ואינם מוכשרים לכך, וכפי שאומרים אנשים אלה — כאשר אומרים אנשים, זה יכול להיות גם אחד — הוא מוגילב שאיננו מסוגל למעשים כאלה — — —

אתה מדבר על ד״ר ישראל שייב, אחד משלושת מנהיגיו של לח״י במחתרת. אני נמנה עם חסידי הרעיונים של שייב. דומני שהוא מההה את ההיפך המוחלט לכל דבר שאני דוגל בו ומאמין בו. לא פעם התקיף אותי קשות. אולם כשיש ויכוח מי אמין יותר — הוא או אתה — אני מוכן לחתך דעה.

ד״ר שייב, שאתה קורא לו „מוגילב”, היה ממנהיגי המחתרת בתקופת המלחמה המרה ביותר. לא חשוב כלל אם השתתף אישית בהתקפות או לא. זה לא היה תפקידו, כפי שלא היה תפקידו לצנות במעבר המיטלה. החשוב הוא שהיה צפוי בכל רגע למאסר ואולי להריגה, שקפץ מהקומה השלישית של בית כאשר באו האנגלים לאסרו, שנמלט ממאסר כשהוא נתון עדיין בגבס, ושסיכן את עצמו יום-יום.

לצערי איני יכול להגיד דבר כזה עליך. קראתי בעיון את הספר אחד בדורו, שכולו פולחן לאישיותך, וחיפשתי בו לשוא אף רמו אחד לכך שאי-פעם סיכנת את עצמך למען משהו.

מעולם לא התנגשת עם השלטון בצורה מסוכנת, מעולם לא היית במקום בו שורקים כוורים, מעולם לא היית צפוי אפילו למאסר.

ד. בן-גוריון: — — — אבל יש מחוננים מאד, שעושים דבר זה על-ידי העט שלהם. ויש חוגים שונים, חוגים הסותרים זה את זה בהחלט, שעומדים בקצות המחנה ועושים אחד את השני, אבל מזמן לזמן מטפלים בדברים אלה. כך היתה קבוצה שהניחה את הפצצה בביתו של המנוח פנקס ז״ל — — —

מי? שני אנשים שהועמדו לדין וזכו לגמרי. שוב אדם אחר לא הובא למשפט.

ד. בן-גוריון: — — — זה בא לגמרי מאיזה מקור אחר, שלא היינו חושדים בהם שילכו גדרים טרוריסטיות, שהם נלחמים בעד החילוניות בישראל. אבל יש כאלה שהט עושים זאת מתוך עגנונים לעבר, והם חושבים שזו דרך נלוזה ובוגדנית לפעול על-ידי פתקי הבוחרים, ויש דוכים אחרות איך להפעיל את המספר, או איך לבנות את המדינה האידיאלית או מלכות-ישראל, כפי שהם קוראים לה.

והיה מקרה שאחד מאלה נתפס עם הפצצה ביד, ונמצא איש שכתב שהוא פרובוקטור. זה שנפס מיד הודיע לכותב הזה, שאמר עליו שהוא פרובוקטור: אם אתה תמשיך להעליל עלי, אני אספר דברים שאני יודע, והוא הפטיק. השומע יודע למי אני מתכוון, כי יש פה איש השומע את זה, והוא יודע למי אני מתכוון — — —

מה הרמזים? אתה מתכוון למאמריו של ח״כ יוחנן באדר (חרות) בענין דוב שילנסקי. פרשה זו כבר הובהרה פעם בהודעה אישית של ד״ר באדר בכנסת, אחרי עקיצה קודמת שלך. אין לה שום קשר לענין העומד לדין. זהו טכסיס מחוכם מאד מצדך — לערר רוגז על ענינים צדדיים, כדי להשכיח את העיקר.

ד. בן-גוריון: — — — אבל מקרים כאלה היו לא מעטים, מקבוצה זו של רסיס היו כמה מקרים של התנקשויות. ויש עוד חוג אחד שבאמת היה צריך להיות על פי אמונתו רחוק מזה, אבל גם כן נתפס לענינים כאלה.

תרשה לי לשאך שוב: עם מי אתה מתווכח? איש אינו שולל את הצורך ללחום במחתרות, יהיו כאשר יהיו. לא האשמנו את ראשי הש.ב. בפעולה מופרזת נגד המחתרת. הוסיף ואומר הוא נכון: אנחנו טענו שהם לא שברו את המחתרת בעוד מועד, כאשר יכלו לעשות זאת לפני שנים, שנתנו למחתרת זו לגדול ולפרוץ, שיתקו עמה והשתעשעו עמה, עד שכיום אי-אפשר עוד לדעת מי שיך למחתרת ומי לש.ב.

ד. בן-גוריון: ובכן, יש רסיסים כאלה שהם לפעמים מוכנים להתנקש לא רק באנשים היושבים בקביעות בארץ, שרואים בהם טמל או ראשון המשטר, שוות ורצים לזשמוני או לערער או להרוס, אלא גם באזרחים שבאים לארץ, וכאן מוטלת על המרינה חובות: (א) למנוע זאת, (ב) לערער את הארגונים האלה, ואם אפשר לזנוט אותם ולמסור אותם לדין. וזא תמיד, חברי-הכנסת ברנשטיין, אפשר למסור למשפט, כי לא תמיד יש הונויות משפטיות, ואתה יודע זאת בדיוק כמוני.

זה לא כל כך נכון, הש.ב. עצמו הודה, כאמור, כי עוד לפני שנה היו לו כל ההוכחות בקשר להפצת הכרוז נגד השופט פרץ.

חוץ מזה, איזה הוכחות בכלל דרושות בישראל? ישנה הפקודה למניעת הטרור משנת 1946, המאפשרת להעמיד לדין אנשים שיש נגדם מעט מאד הוכחות. אותה בעצמך השתמשו בפקודה זו נגד מחתרת צר-פיף. אז מה?

ד. בן-גוריון: מפני זה אני אומר „רסיסים”, כי אין זה ארגון מסוּפף הקיים בקביעות, אם כי יש כמה אנשים קבועים, וני שעומד עליהם, המורה שלהם, שבעצמו לא השוּפף. בשום דבר — כפי שאומרים לי, אני אינני מכיר אותו כליכך — מונח פחדנות, אגב הוא מסית לכך, והדבר הזה ידוע לחברי-הכנסת לנדאו וחבריו, אי-אפשר שזה לא יהיה ידוע להם.

זה הדבר השני, ויש פעולה שלישית. יש לצערנו בארץ הזאת חוגים שהם מהווים גייס חמישי, או מטוגלים להוות גייס חמישי. לצערנו הרב אנחנו איננו שרויים עדיין בשלום עם השכנים. וזה דבר כזה כמו מערכת סיני, והיו מבצעים אחרים, ואין אנחנו יודעים מה ילד יום. צריך שתהיה עין פקוחה על אנשים ועל חוגים שמהווים גייס חמישי, או שהם עלולים להוות גייס חמישי.

איש אינו שולל את הצורך להתעניין בנעשה בקרב אורחי ישראל ממוצא ערבי. אולם מן הראוי היה להוסיף — וקיימת על עצמך אחריות חמורה מאד כשלא עשית זאת מיד — שעד היום אין שום זכר לגייס חמישי בקרב הציבור הערבי בארץ. זכור את כפרקאסם!

ד. בן-גוריון: — — — אלה הם שלושת התפקידים, ורק אלה שלושת התפקידים של שירות הבטחון — — —

צר לי להגיד לך זאת, אולם הפעם אתה משקר במזיד.

נוסף על התפקידים שמינית — מלחמה בריגול ובקומוניסטים, מלחמה במחתרות ופיקוח על ערביי ישראל, עוסק הש.ב. בתפקיד רביעי, מוגדר בפירוט, מצוייד בכל האמצעים: הביולוש אחרי כל המפלגות בישראל, כולל מפא״י, פרט לכנופיית-החצר שלך.

מנגנון זה הוא מסוּפף וגדול, והוא נעזר במאות — ואולי באלפי — מודיעים, התופסים עמדות-מפתח בכל המפלגות והמוסרים דו־יה קבוע ורצוף. חלק מפירות הביולוש הזה מפורט בבולטינים קבועים, המחולקים לכמה מאשי מפא״י, לפי בחירתך, בולטינים אלה כוללים את הפרטים הסודיים ביותר על ישיבות המוסדות השונים של המפלגות, תקציביהן וכו׳. ראיתי במו עיני אחת מהם.

שנינו יודעים זאת, ולגבינו אין צורך בהוכחות. אולם למען אנשים שאינם בקיאים בענין, הרשה לי להזכיר כמה מקרים שנודעו ברבים:

● חברי-הכנסת אריה בן-אליעזר (חרות) מסר למשרדה שני צעירים וצעירה שעקבו אחריו לילה שלם. המשרדה שיחררה את האנשים ללא חקירה ובלי לקחת את שמותיהם.

● בשולחן-הכתיבה של חברי-הכנסת מאיר יערי נמצא מכשיר-האזנה שני צעירים שבאו להתקיף את הסוללה נמסרו למשרדה, ששיחררה אותם אחרי שמסרו שמות כוזבים.

● צעיר שהתפרץ למועדון מפ״ם בתל-אביב וערך בו חיפוש, נתפס, נמסר למשרדה ונעלם.

● תעודות שנגנבו משורת המתנדבים נמצאו בידי בנק, מר עמוס בן-גוריון, שהשתמש בהן במשפטו.

● בביתו של חברי-הכנסת מנחם בגין נערך חיפוש מדוקדק.

● מביתו של מר מליכאל גרינלד, מאשימו של הד״ר קסטנר, נגנבו מסמכים שונים, שנמסרו כעבור זמן לפרסום בבטאון-הרפס של עוורין. על הגניבה נמסר בשעתו רשמית למשרדה.

אני רוצה להוסיף כאן פרשה של גניבת מסמכים של העולם הזה עצמו, והאזנה לשיתות הלספוניות שלנו, מאחר שאיני יודע אם לפי הגדרתך אנחנו מרגלים, קומוניסטים, ערבים, אנשי-מחתרת או כל אלה יחד. בין השאר נגנבה חליפת-מכתבים ארוכה ביני לבין מר פנחס לבון, שריבסתהון של אז, בקשר לתפקיד הש.ב. בפרשת פעולות הטרור השונות שהיו מכוונות נגד עורכי העולם הזה.

אחת מן השתיים: או שפאל, פעולות-הביולוש האלה בוצעו על-ידי הש.ב., או שקיימת בארץ מחתרת-ביולוש של מפא״י, אשר תפקיד הש.ב. הוא לגלותה ולמסור את אנשיה